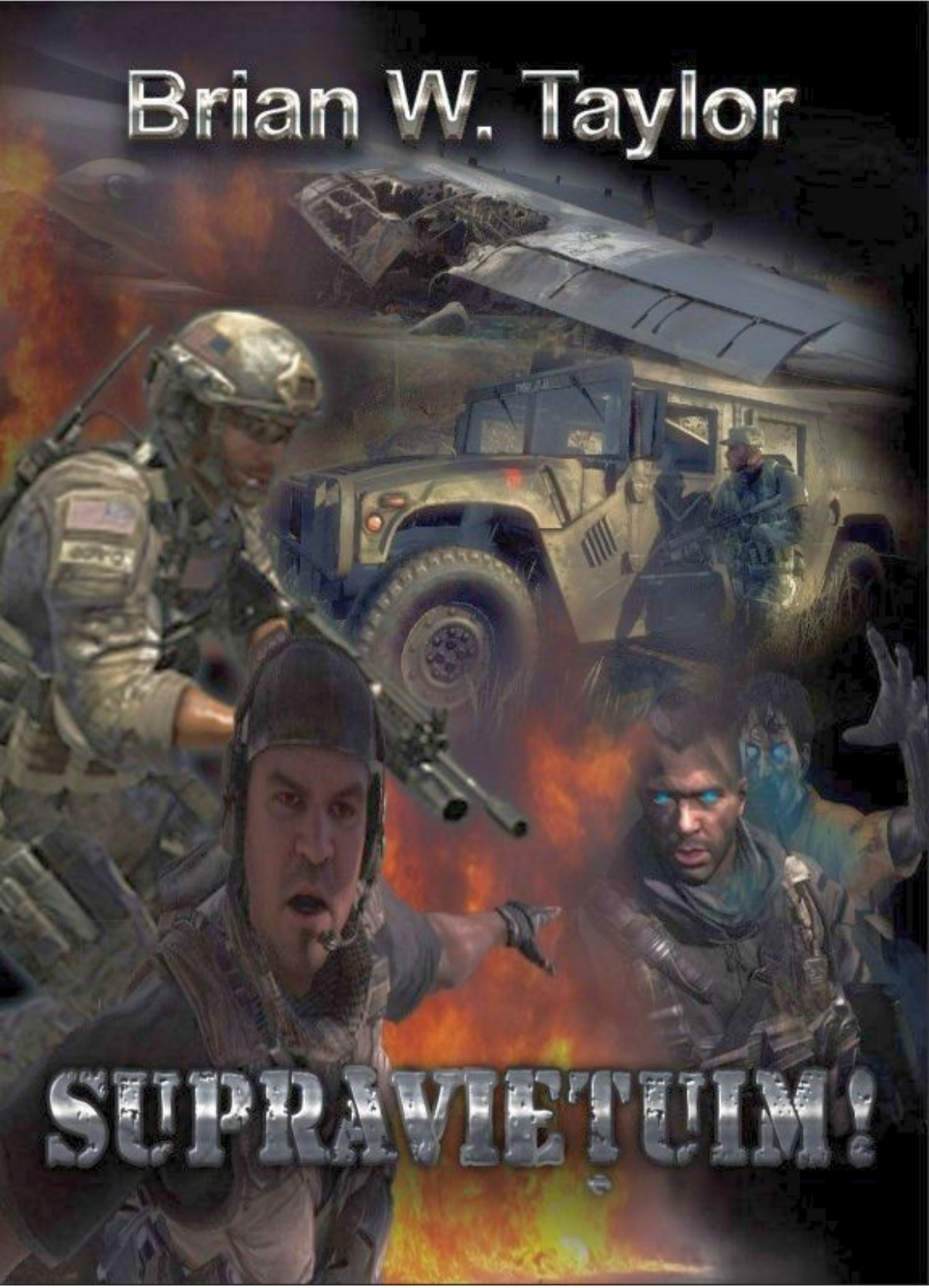
Brian W. Taylor
SUPRAVIETUM!

Brian W. Taylor

Supravietuim!

versiunea în limba română
UNCRIS

Brian W. Taylor este un fost soldat convertit la scris, cu o preferință declarată pentru genul *military-horror*.

A petrecut șase ani în US Air Force ca specialist în sisteme de alimentare cu carburanți. Timpul petrecut în armată i-a format deprinderea de a fi cel mai bun în tot ce face. **Brian** este în continuare devotat valorilor de bază învățate în anii cât a fost înrolat.

Staff Sergeant[1] Solomon Watkins a înţeles că s-a întâmplat ceva ciudat atunci când pilotul, *Captain*[2] Ruiz, a spus:

— Ce-i asta?

O clipă după aceea, un *flash* orbitor de un albastru electric – ce i-a amintit de un fulger – a inundat cabina şi compartimentul cargo. Fuselajul metalic al lui C-17[3] a vibrat şi a zdrăngănit din toate încheieturile, de parcă cineva l-ar fi lovit ca pe un gong. S-a ridicat din scaun şi a văzut luminiţele aparatelor de pe tabloul de bord pâlpâind înainte de a se stinge toate.

Watkins şi-a strâns mai mult centura de la scaun atunci când copilotul, *Lieutenant*[4] Bigsby, a strigat:

— Suntem loviţi!

A fost tot ce a putut face ştiind că sunt în mare belea.

Urletul motoarelor s-a diminuat până ce s-au oprit complet. Toate patru. În acelaşi timp.

— Ce se-ntâmplă? a strigat unul dintre cei din *Delta Force*[5] aflaţi în spatele compartimentului cargo.

Watkins l-a ignorat şi se uita la piloţii care manevrau butoane, contacte, şi orice altceva erau instruiţi să facă în situaţia cedării motoarelor.

— Indiferent ce ne-a lovit, a scos din funcţiune sistemele electrice, a spus *Captain* Ruiz către copilot, cu o voce egală, calmă. Trebuie să încercăm o restartare de avarie.

C-17 a devenit tăcut. Avionul se legăna în pragul unei prăbuşiri teribile. Era ca şi cum stătea în vârful celui mai înalt *roller-coaster* în care fusese vreodată Watkins. Îşi dorea ca pilotul să găsească vreo soluţie pentru pornirea motoarelor. Totuşi, gravitaţia nu putea fi ignorată. Şi-a pus mâinile ei invizibile pe botul avionului şi a tras în jos. Watkins şi-a simţit stomacul în gât.

---

[1] Staff Sergeant - grad militar în US Air Force (cod NATO OR-5); echivalent *sergent*.

[2] Captain - grad militar în US Air Force (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.

[3] Boeing C-17 Globemaster III – avion de transport pentru misiuni aeriene tactice și strategice, transport de trupe și marfă oriunde în lume; adițional, poate efectua evacuări medicale și lansări de desant aerian.

[4] Lieutenant – grad militar în US Air Force (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent*.

[5] Delta Force – unități de elită ale US Army, specializate în acțiuni de tip commando.

— *Mayday*, *mayday*[6]… radio e şi el prăjit, a constatat *Lieutenant* Bigsby, neputând să-şi ascundă îngrijorarea. Nu funcţionează nimic!

Prin hublou, Watkins vedea cum se stinge jarul roşu al soarelui pe covorul de mesteceni, cedri şi pini de pe pantele Munţilor Adirondacks aflaţi dedesubt. Parcă vedea un bot însângerat căscat spre el, gata să-l înhaţe în colţi. I se uscă gura.

— Legaţi-vă centurile, ne prăbuşim! a urlat *Captain* Ruiz peste umăr.

Watkins şi-a încleştat mâinile pe cotiere şi a fost fericit că nu se îndepărtase de scaunul său. La mică depărtare, prietenul său electrician, *Tech Sergeant*[7] Treadway, surprins cu *garda jos* de brusca pierdere de putere, a fost izbit în *Humvee*[8]-ul ancorat atunci când avionul s-a prăbuşit brusc. Moartea sa a fost consfinţită de sunetul macabru al craniului zdrobit de metal. Sângele era împrăştiat în toate părţile din cadavrul ce se rostogolea prin aer ca un ciulin purtat de vânt. Pe măsură ce avionul era aruncat din cer, năpustindu-se în jos tot mai repede, norii se împrăştiau.

Orice obiect care nu era bine ancorat, plutea acum prin compartimentul cargo. O cască a ricoşat de parbrizul *Humvee*-ului în care a lăsat o reţea de crăpături precum pânza unui păianjen. Mecanicul Lopez se ruga. Buzele i se mişcau în timp ce-şi făcea cruci. Trupul lui Treadway s-a izbit într-o ladă de alimente, apoi a plutit către Lopez care l-a împins, îndepărtându-l. Watkins urmărea cum gravitaţia îl dirija spre el, împreună cu sângele şi toate alea. Aştepta, incapabil să se mişte.

— Redresează-l! striga Ruiz, ce-şi pierduse calmul. Trage, la dracu, TRAGE!

Gura lui Treadway părea a se deschide într-un zâmbet de sfidare a morţii în momentul în care trupul s-a proptit în Watkins. A îmbrâncit cadavrul, dar acesta s-a rostogolit înapoi peste picioarele lui şi peste piept, pironindu-l în scaun. Încercă să-l îndepărteze – să-l împingă, fixându-l sub picioarele lui – dar i-a

---

[6] Mayday – termen-cod în radiofonie; solicitare de ajutor imediat.

[7] Technical Sergeant – grad militar în US Air Force (cod NATO OR-6); echivalent *sergent-major*.

[8] Humvee - *High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle* (HMMWV) – vehicul militar/camionetă uşoară cu tracţiune integrală (un fel de jeep pe steroizi).

alunecat. Nu în acest mod dorea Watkins să moară – legat în scaun, prins sub un cadavru şi, posibil, zdrobit de încărcătura din compartimentul cargo sau spulberat în bucăţi.

Misiunea lor păruse a fi destul simplă: recuperarea şi repararea unui C-17 doborât. Ar fi trebuit să-şi dea seama că ceva nu era în regulă atunci când s-a urcat la bord unitatea *Delta Force*. Rutina R&R[9] nu includea aproape niciodată putere de foc. Cel puţin nu pe teritoriul Statelor Unite.

Avionul a gemut precum un animal rănit atunci când coborârea s-a precipitat. Watkins putea auzi efectiv frecarea aerului pe fuselajul avionului. Treadway a alunecat, fiind azvârlit în sus. Forţa cu care s-au conectat craniile lor a aprins stele verzi în câmpul vizual al lui Watkins. Totul a devenit o uriaşă fotografie înceţoşată. Simţi ceva cald scurgându-i-se pe scalp. Şi-a ridicat privirea pentru că mirosul familiar de cupru, specific sângelui, i-a umplut nările. Prietenul său mort încă zâmbea ca şi cum ar fi fost mulţumit de acţiunile sale.

Ultimul lucru pe care l-a mai auzit *Sergeant* Watkins înainte de a deveni inconştient a fost:

— Pregătiţi-vă pentru impact!

# # #

Ceva îl durea, iar durerea era un lucru bun. Însemna că Watkins era încă în viaţă. A tras aer în piept, strâmbându-se la durerea ce l-a înjunghiat. Şi-a dat seama că, probabil are coastele fracturate. Îi luă câteva momente ca să-şi limpezească mintea. De undeva din apropiere se auzea zgomot de trosnituri a ceea ce Watkins a presupus că sunt flăcări, urmat îndeaproape de mirosul înţepător al cărnii arse. *Doamne, te rog, să nu ard eu*! Şi-a adus amine de cadavrul lui Treadway şi a deschis ochii.

Mare parte din carnea lui Treadway era carbonizată şi uscată. Scaunele din dreapta lui continuau să fumege. Din fericire, se părea că Treadway l-a protejat pe el de dogoare. Watkins s-a strâmbat, îndepărtând ceea ce rămăsese din prietenul său. Cadavrul a alunecat pe intervalul dintre scaune până ce s-a oprit proptindu-se într-un fel de ladă metalică. Faţa de nerecunoscut a lui Treadway era o masă de carne arsă. Din

[9] R&R – în acest caz: *Recuperare* și *Reparare*.

orbitele goale ieşea fum, adăugând o notă dantescă scenei deja confuze. Plăcuţele de identificare îi erau lipite în carne. Watkins nu avea de loc de gând să tragă de ele ca să le scoată.

Unde dispăruseră cu toţii? Dar întrebarea corectă era de ce l-au lăsat pe el legat în scaun într-o epavă arzândă?

Watkins a desfăcut centura şi s-a ridicat, atent să nu-şi solicite prea mult oasele frânte. A trebuit să se sprijine de scaunul de lângă el pentru că podeaua părea să fie înclinată. Dar şi-a dat seama că nu numai aceasta, ci întregul avion era răsucit,ca şi cum ar sta pe o parte. O privire la ferestre şi la pământul ce intra prin ele i-a confirmat presupunerea. S-a străduit să ajungă la cockpit trecând peste rândurile de scaune. Primul lucru pe care l-a observat a fost o dâră de sânge.

Cockpitul era zdrobit de un pin alb bătrân în care se oprise avionul. *Captain* Ruiz era pliat în două de tabloul de bord ce i-a împins picioarele în sus. Watkins i-a verificat pulsul. Nimic. Cealaltă jumătate de cockpit era relativ intactă. Dar lipsea *Lieutenant* Brigsby. Urma de sânge părea să pornească din scaunul copilotului şi ducea spre spatele epavei.

Watkins s-a întors şi a văzut o crăpătură enormă în porţiunea finală a avionului. O gaură apăruse în locul unde coada cu ampenajele a încercat să se separe de rest în timpul prăbuşirii. În timp ce Watkins se mişca pe lângă portiera blocată din faţă, metalul scârţâia. Nu avea nici o şansă să o poată deschide.

Mai încolo, în compartimentul cargo, două trupuri erau prinse sub *Humvee*. După echipament, erau *Delta Force*. Se părea că vehiculul scăpase din legături şi i-a zdrobit de peretele fuselajului. Tocmai se gândea să încerce recuperarea plăcuţelor de identificare, când C-17 s-a deplasat. Cu un geamăt de protest s-a rotit spre dreapta. Watkins a sărit departe de vehiculul aflat în derivă. Se uită de la maşină la cadavre şi înapoi. Nu-i putea ajuta, dar era recunoscător că nu era el în locul lor. Sărmanii, probabil că nici nu au văzut ce i-a lovit. Avionul s-a oprit, cu podeaua oarecum dreaptă. O carabină de asalt HK-416 – o ştia pentru că fusese curios şi a întrebat pe unul dintre tipii din *Delta Force*, Haley din California – a alunecat de sub *Humvee* şi s-a oprit în bocancul lui Watkins. Nu era prea sigur de ce a ridicat-o. Tot ce ştia era că nu i se părea că e bine să o lase acolo. Arma părea în perfectă stare de funcţionare.

După ce avionul s-a stabilizat, Watkins ştia că trebuie să iasă rapid afară, înainte ca fuselajul să revină înapoi în poziţie normală. Dacă aşa se întâmpla, ar fi fost şi el prins sub *Humvee*.

Din exteriorul epavei s-a auzit un *bang*. A străbătut liniştea din interior precum o fantomă într-un cimitir. Încă un *bang*. Watkins s-a orientat după sunet în direcţia aripii din dreapta.

*Bang*urile continuau la intervale regulate. Acolo, afară, era cineva.

Watkins s-a grăbit să iasă din fuselajul avariat. Afară a văzut câteva rânduri de arţari retezaţi în două de avionul prăbuşit. Pârtia de haos avea cel puţin o milă lungime. Se vedea clar unde C-17 a lovit prima dată solul. Apoi, la intervale regulate, erau vizibile semnele unde avionul a frânt copacii până ce s-a oprit pe creasta Munţilor Adirondacks. Watkins putea vedea vopseaua gri-albastră mată a aripii stângi la oarece distanţă în vegetaţie. Apoi şi-a întors atenţia către sursa zgomotului. Erau doi oameni, unul sus pe aripă, iar celălalt dedesubtul nacelei motorului. Se părea că încercau să-l dea jos.

Dar, ceva nu era în regulă. De ce nu-i ajutau pe răniţi, sau măcar să scoată proviziile din epavă? Ar fi trebuit măcar să mute cadavrele într-o zonă mai stabilă până ce vor contacta Comandamentul pentru o misiune de salvare.

Watkins s-a târât în lungul exteriorului fuselajului, privindu-i. Unul dintre flăcăii din *Delta Force* era întins pe burtă şi lovea motorul cu o bară metalică. Motorul se legăna stropind cu carburant pământul de dedesubt. Dacă focul ajungea acolo, ei bine, Watkins nici nu voia să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla.

— Hei, idiotule, vrei să ne ucizi?

La auzul vocii, cel aflat pe sol s-a întors. Era Sergeant Lopez, fără îndoială. Părul ei negru şi lung cădea în neorânduială din ceea ce fusese un fel de coc şi dâre întunecate de sânge i se scurgeau pe faţă. Braţul îi atârna inert pe lângă corp ca şi cum ar fi fost rupt. Evident, avea nevoie de asistenţă medicală. De ce nu se gândise Watkins să caute o trusă de prim ajutor?

S-a apropiat cu câţiva paşi.

— Eşti bine, Lorena?

Lopez s-a încordat, mişcându-şi ochii de la Watkins la motor cu o energie sălbatică – numai că pe el îl privea, după cum i se părea lui, pofticioasă. Nu, era ceva mai mult. Ea avea înfăţişarea

unei drogate în sevraj, exact ca vărul său de acasă, din Trenton. Şi-a înclinat capul, îngustându-şi ochii, ca şi cum nu era sigură ce să facă. Privirea i se mişca prin împrejurimi, iar Watkins aproape că-i putea vedea creierul străduindu-se să ia o hotărâre.

— Sunt eu, Solomon. Ce ţi s-a întâmplat?

Buza lui Lopez s-a ridicat într-un rânjet. Un mârâit gros porni din piept spre gât, ca la un câine.

Watkins s-a oprit, încordat. Când ochii lui Lopez se mişcau, a observat că sclera nu era albă. Se uită mai atent şi la următoarea mişcare a ochilor către motor, s-a convins. Fiecare scleră era albastră – culoarea electricităţii – în loc de albă. Ciudat.

Lui Watkins nu-i venea în minte nici o cauză pentru care culoarea ochilor unei persoane să se poată schimba. Nicio boală, situaţie… nimic. Întreaga scenă era oarecum suprarealistă. Poate că el mai era încă legat cu centura în scaunul din C-17 şi în comă. Poate că era mort. Doar aşa ar fi avut sens ceea ce vedea.

Lopez a înaintat un pas, lansând o provocare guturală; ochii nu mai erau nesiguri, ci sălbatici şi ameninţători, lipsiţi de suflet.

— Stai pe loc, Lorena, a ridicat arma Watkins.

Fără nici un avertisment Lopez s-a năpustit spre el, ţipând din adâncul plămânilor. Watkins privea stupefiat cum capul ei se umfla la fiecare pas făcut. Picioarele ei păreau să ştie ce au de făcut înaintea creierului. Watkins se dădu încet înapoi până ce un butuc uriaş i-a oprit retragerea. Lopez continua să înainteze. Se afla la vreo 20 m şi se apropia cu repeziciune.

Watkins vedea cum scalpul ei parcă se vălurea. Era ca şi cum două forme se mişcau în jurul craniului, pe sub piele, din ce în ce mai repede, până ce ea a căzut în genunchi strângându-şi capul în mâini. Acum se afla la mai puţin de 10 m, iar strigătele sale agonice stârneau ecouri între pantele munţilor.

Instinctiv, Watkins a îndreptat arma spre ea.

Lopez a întins o mână spre el, rânjetul fiindu-i înlocuit cu o expresie de confuzie. Pe sub scalp, cele două forme se mişcau din ce în ce mai repede. Watkins chiar a auzit cum crapă craniul. Lopez a ţipat pentru ultima oară, târându-se pe pământ tot mai aproape de Watkins. Apoi, incredibil, capul i-a explodat ca o minge cu surprize la petrecerile copiilor. Doar că în loc de bomboane, s-au împrăştiat oase creieri, sânge şi… încă ceva.

Watkins a sărit înapoi, cu durerea înţepându-i coastele. Mintea îi lucra febril, încercând să înţeleagă faptul la care tocmai

fusese martor. Aşa ceva n-avea cum să se întâmple. Capetele oamenilor nu explodează pur şi simplu. El era doar un mecanic trimis să repare un avion. Nimeni nu ar fi trebuit să moară.

Privi trupul de jos şi a văzut o uşoară mişcare. Watkins se aplecă încercând să vadă mai bine. Era dificil de distins printre rămăşiţele capului lui Lopez, dar, în cele din urmă, *chestia* s-a târât pe spatele ei.

Părea un fel de vierme negru lung de vreo 5 cm şi cu mulţi cleştişori. Corpul lucios reflecta lumina amurgului şi-i amintea lui Watkins de obsidian. Înaintă cu câţiva paşi nesiguri. *Chestia* – pentru că nu mai văzuse niciodată un astfel de vierme – a încetat să se mai mişte, părând că aşteaptă ceva. O *alta* a ieşit din carnagiul care fusese capul lui Lopez, înaintând prin iarbă spre Watkins. Nenorocitele dracului!

— Dă-te înapoi! Încet – se auzi o voce şoptită în spatele său. *Astea* nu trăiesc mult fără o gazdă.

Watkins ar fi vrut să se întoarcă pentru a vedea cine vorbeşte, dar nu a făcut-o. Era mişto să auzi o voce reală, de om normal. S-a dat înapoi, cu încetineală, făcând paşi egali în timp ce supraveghea viermii negri. Se mişcau rapid, în cercuri, probabil căutând un alt creier pe care să-l explodeze. De ce nu se duceau către idiotul care continua să lovească în motor?

Ca şi cum ar fi auzit, tipul din *Delta Force* a mai lovit odată motorul. După o clipă acesta a căzut la pământ cu combustibilul curgând din conductele rupte.

Viermii lui Lopez şi-au încetinit mişcările. Capetele mici s-au ridicat spre cer şi şi-au deschis cleştişorii, scoţând un fel de *scârţâituri* extrem de ascuţite. Apoi au explodat cu un bâzâit, într-un fel de arc electric.

— Ce dracu au fost alea?

Watkins se uita la soldatul echipat din cap până în picioare într-o uniformă neagră şi care se ghemuia lângă ruptura din fuselaj. Acesta i-a făcut semn să se apropie.

— Viermii? Aş vrea să ştiu.

Apoi arătă spre Lopez.

— E prietena ta?

Watkins s-a lăsat şi el pe vine şi a confirmat dând din cap.

— Acelaşi lucru li s-a întâmplat la doi oameni din unitatea mea. Noi le spunem *ţipători*. Data viitoare bagă un glonţ în capul gazdei înainte ca să se apropie prea mult. Viermii vor ieşi oricum,

dar măcar nu vor intra în tine. L-am văzut pe unul strecurându-se în nasul unui flăcău.

— Ai un nume şi pentru el? a întrebat Watkins arătând spre soldatul *Delta Force* care presa în stomac o frântură de metal de mărimea unei cărţi de buzunar.

Avea şi alte fragmente metalice înfipte în braţe. În ochii săi strălucea aceeaşi lumină albastră-electric ca şi la Lopez.

— Aceia sunt *armurile*. Ei îşi înfig bucăţi de metal peste tot corpul ca şi cum şi-ar face o armură artizanală. Am văzut şi pe unul care a ridicat un pistol şi l-a împuşcat pe altul.

Soldatul a înaintat doi paşi furişaţi şi a tras. Glonţul l-a lovit în ochi pe soldatul infectat. După ce acesta a căzut, trei viermi i-au ieşit din cap.

— RIP[10] frate.

— Tu cine eşti?

— Sunt Chen. Am fost trimişi să investigăm ăă... descoperirea.

Chen privi în sus la cerul întunecat.

— Haide să plecăm de aici înainte ca să apară şi mai mulţi *ciudaţi*. Viermii par a fi capabili să comunice. Scârţâiturile pe care le-ai auzit erau o chemare în ajutor.

Apoi privi în interiorul epavei.

— *Humvee* este funcţional?

— Habar n-am, dădu Watkins din umeri. N-am avut timp să verific după prăbuşire, ca să nu mai spun de tot rahatu' ăsta ciudat de care am avut parte după ce m-am trezit.

Chen îşi muta privirea alternativ de la *Humvee* la Watkins.

— Trebuie să aflăm. Probabil că asta este cea mai bună şansă a noastră să ne cărăm dracului de aici întregi. Este o bază navală nu prea departe spre sud de aici, Edgerton Springs.

Chen s-a strecurat prin ruptura din fuselaj, în timp ce Watkins îi supraveghea „spatele".

Chen se uită prin geamul pasagerului.

— Volanul e blocat. Dacă-l putem găsi pe responsabilul cu încărcătura, ar trebui să găsim cheile.

— Nu este aici.

— Mda. Vreau doar să mă asigur că *Humvee* nu este şi el „prăjit".

---

[10] RIP - Requiescat in pace – Odihnească-se-n pace (lat).

A deschis portiera, privind prin interior un minut înainte de a dezasigura capota motorului.

— Aruncă o privire şi zi-mi ce vezi.

Watkins s-a dus în faţa vehiculului. Spre surpriza sa totul părea în ordine. Bateria nu avea nici un semn de carbonizare aşa cum se aşteptase.

— Pare în regulă, a şoptit.

Atent să facă cât mai puţin zgomot posibil, Watkins a coborât capota.

— Vreau să rămâi aici până ce îi aduc pe ceilalţi, spuse Chen, verificându-şi arma. Mă întorc în cinci minute.

— Dar tocmai ai spus că trebuie să plecăm de aici. Ce vrei să fac eu?

Chen a arătat spre Humvee.

— Vreau să te urci în el şi să stai liniştit.

Un fior de groază provoca crampe în stomacul lui Watkins. Privi cu suspiciune cadavrele înainte de a se uita la Chen.

— Sunt doar un mecanic.

— Haide, n-ai de ce să te temi. Ăştia nu se vor ridica prea curând.

— N-ai de unde să ştii, l-a repezit Watkins.

Zâmbetul a pălit pe faţa lui Chen.

— Uite care-i treaba, mă mişc mai repede singur. Tu doar m-ai încetini. Iar cineva trebuie să rămână la *Humvee*.

Poate că Chen avea dreptate. Dacă *Humvee* era singura lor cale de scăpare, cineva trebuia să-l păzească. Chiar dacă nu-i făcea plăcere, Watkins a fost de acord.

— Parola este „*ruladă*”. Răspunsul va fi „*pizza*”. Dacă ceri parola şi nu primeşti răspunsul corect, trage. Ai priceput?

— *Ruladă*, pe bune?

Zâmbetul lui Chen a revenit.

— Şi ce? Mi-e foame!

Watkins a intrat în vehicul şi s-a pitit atât cât îi permitea înălţimea sa. Se uită cum Chen dispare prin ruptură. Urmau să fie cele mai lungi cinci minute din viaţa sa.

După două minute de privit prin fuselaj i se păru că aude ceva. Un foşnet, ca şi cum cineva mergea prin iarba înaltă. Şi-a dat seama că nu era vântul pentru că zgomotul persista, iar pe măsură ce se apropia, i se păru că aude şi o respiraţie grea. S-a ascuns sub bordul maşinii, ţinându-şi răsuflarea.

O formă neclară a trecut prin faţa rupturii din fuselaj, dar prea repede ca să o identifice. Inima lui Watkins a început să bată nebuneşte, inundându-i trupul cu adrenalină. Instinctul lui de luptă sau de zbor a intrat în funcţiune. Chen i-a dat o parolă cu un anumit motiv. Dar dacă cineva din unitatea *Delta Force* a supravieţuit?

Ceva s-a oprit în faţa rupturii. Soarele ce apunea nu asigura destulă lumină ca să poată vedea bine. Putea fi o creatură infectată sau unul dintre ceilalţi pasageri din *flight*[11]-ul său. De un singur lucru era sigur Watkins… acolo nu era Chen.

Se uita cum *Lieutenant* Bigsby încerca să intre în fuselaj. Când acesta s-a întors, Watkins a văzut că nu avea ochi deloc. În locul lor era ceva ca nişte monitoare tv miniaturale care afişau o imagine de static; o multitudine de fire diferit colorate îi ieşeau din tâmple. Costumul de zbor îi era sfâşiat, lăsând la vedere rănile de dedesubt. Partea ciudată era că acestea nu sângerau, ci aveau o culoare albastră-închis. Watkins nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. A strâns arma în mână când Bigsby şi-a deschis gura. În loc de voce, s-a auzit sunetul făcut de un radio în căutarea unui semnal.

Două *armuri* au intrat prin ruptură. Apoi s-au răspândit şi au început să scotocească printre resturi înaintând spre partea din spate a epavei în căutare de bucăţi mici de metal. Watkins l-a recunoscut pe responsabilul cu încărcătura şi şi-a blestemat norocul. Neutralizarea unei *ciudăţenii* infestate cu viermi era destul de dificilă, dar trei, de unul singur, asta era o *înghiţitură* cam mare. Poate prea mare.

Bigsby s-a lăsat pe vine, privind dintr-o parte în alta. O imagine a cockpitului a sclipit pe monitoarele miniaturale care-i ţineau loc de ochi. S-a ridicat mergând cu articulaţiile rigide, aproape ca un copil care abia a învăţat să vorbească. După câţiva paşi s-a întors şi a scos alte sunete de static din gură către cei doi însoţitori ai săi.

Cele două *armuri* au aruncat bucăţile de metal şi s-au apropiat de Bigsby.

Comunicau!

Palmele lui Watkins au început să asude. Respiră rar, pentru a-şi regla ritmul cardiac. Nu-şi putea îndepărta presimţirea

[11] Flight – aici termenul desemnează o misiune de zbor.

că nu se va termina totul cu bine. Dar nici nu va sta ascuns aşteptând să moară. Deşi nu mai trăsese cu o armă de mai bine de şase luni, a ridicat carabina şi a sprijinit ţeava de bord. După mintea lui avea două soluţii: să înceapă să tragă imediat şi să spere că-l va nimeri pe Bigsby, sau să aştepte ca grupul de ciudaţi să vină mai aproape – rugându-se să nu-l vadă – şi săi spulbere pe toţi trei.

De pe frunte i se scurgeau picături de sudoare.

Aştepta.

Bigsby şi-a condus însoţitorii încet, cu grijă, de parcă îl simţeau pe Watkins stând în aşteptare. Au ocolit câteva lăzi cu piese aflate la doar câţiva metri depărtare, apropiindu-se încet, dar singur.

Chiar când se pregătea să tragă din *Humvee*, l-a auzit pe Chen spunând:

— *Pizza*!

Bigsby s-a întors brusc şi a scos un sunet deosebit de ascuţit care l-a făcut pe Watkins să-şi acopere urechile. Cele două *armuri* s-au repezit urgent către ruptura din fuselaj, cu nişte bucăţi de metal în mâini, precum săbiile.

— *Pizza*, a spus Chen, ceva mai tare şi mai aproape.

Watkins a ochit cu grijă capul lui Bigsby. Şi-a ţinut respiraţia şi a apăsat pe trăgaci. Gloanţele au perforat parbrizul. Bigsby s-a răsucit spre sursa zgomotului şi a fost lovit în obraz şi în gât. S-a clătinat înainte de a cădea, iar din gură i-a ieşit un şuierat gâlgâit. Din răni s-a revărsat un sânge albastru-închis.

O rafală de armă automată a erupt afară, chiar lângă fuselaj. Watkins îl auzea pe Chen şi pe încă unul trăgând în inamici.

Cu toată durerea mistuitoare din coaste, Watkins a ieşit din *Humvee*. S-a grăbit spre locul unde Bigsby încerca să se îndepărteze târându-se, lăsând în urmă o dâră de lichid albastru care-i marca eforturile. Când a ajuns destul de aproape, Watkins a tras încă o rafală. De data aceasta nu a ratat.

Din urechile lui Bigsby, din nas şi din gaura din cap au ieşit viermi. Erau cel puţin o duzină. Watkins s-a năpustit spre ruptura din fuselaj, nevoind ca exploziile electrice ale viermilor să le avarieze *Humvee*-ul. Striga „*Pizza*” încontinuu, ca să nu fie împuşcat din greşeală.

Capul responsabilului cu încărcătura a explodat în momentul în care Watkins ieşea din avion, şi resturi însângerate şi viermi negri l-au lovit în faţă. Watkins s-a aruncat imediat într-o parte sperând să evite alţi viermi sau gloanţe. Simţea că cel puţin unul i se târa pe faţa anterioară a gâtului. Alte împuşcături au detunat pe lângă avionul prăbuşit.

— O *armură* doborâtă, a marcat Chen.

Viermele îşi făcea drum spre buzele lui Watkins, ciupind cu cleştişorii. Când i-a intrat pe jumătate în gură, Watkins a muşcat. Dinţii au pătruns printre două secţiuni tari, secţionându-l în două. Pentru un moment, cleştişorii au continuat să-i ciupească limba. Înainte de a reuşi să scuipe, un curent electric s-a descărcat între cerul gurii şi limbă. Watkins s-a cutremurat, şocul zăpăcindu-l câteva clipe. Cu un mic *poc* viermele a explodat, acoperindu-i limba cu gustul amar al măruntaielor sale.

— Încetaţi focul, a ordonat Chen, ridicând o mână. Watkins, vino aici.

Watkins s-a rostogolit şi a văzut o juma' de duzină de viermi târându-se după el. S-a ridicat, simţind un foc în coastele rupte. După ce a mai auzit câteva pocnituri, s-a întors cu spatele.

— Eşti bine? L-a întrebat Chen.

Watkins a întins o mână, cu palma spre Chen şi ceilalţi doi.

— Staţi la distanţă. S-ar putea să fiu infectat.

Al doilea soldat *Spec Ops* şi-a ridicat arma. O femeie cu un aspect deloc cazon, deşi purta aceeaşi uniformă neagră, a trecut pe lângă el, punându-i mâna pe armă.

— Şezi blând, Lawson. Dacă viermele nu i-a ajuns la creier, e-n regulă.

Trecu pe lângă trupul responsabilului cu încărcătura pentru a-l examina pe Watkins mai de aproape. La cererea ei, a deschis gura. Apoi i-a ridicat pleoapele şi l-a pus să-şi rotească ochii.

— Vedeţi? Ochii lui sunt normali.

Apoi l-a bătut pe umăr pe Watkins.

— Sunt dr. Emily Staniszak, parazitolog extraordinar şi mare consumatoare de brânză.

Zâmbetul îi acoperea întreaga faţă.

— De ce zbierai ca nebunu' după pizza?

— Era răspunsul la parolă. Nu voiam să fiu confundat cu vreunul dintre ciudaţii ăştia cu viermi în cap.

Staniszak a izbucnit în râs.

— Lasă-mă să ghicesc. Chen a ales parola.

— Şi ce? a intervenit Chen, bătându-se peste stomac. V-am spus că mi-e foame.

Watkins s-a apropiat de responsabilul cu încărcătura şi l-a căutat prin buzunare.

— Slavă Domnului!

A scos un set de chei pe care l-a arătat celorlalţi.

— Acum putem să ne cărăm de aici.

— Nu plecăm nicăieri, a spus sec Lawson. Nu ştim destule despre aceşti viermi. Nici măcar nu ştim dacă sunt cu adevărat paraziţi. Ceea ce ştim este că unul i-a explodat în gură. E prea riscant să-l luăm cu noi.

Lawson era un *grunt*[12] tipic – falcă pătrată, tunsoare periuţă, condiţie fizică deosebită şi, aparent, total lipsit de simţul umorului. Stătea ferm, gata să tragă. Watkins nici nu îndrăznea să mişte.

— Las-o baltă, Lawson, a intervenit Chen, băgându-se între cei doi. Plecăm toţi, sau nici unul. Doc a spus că e-n regulă. Eşti mai deştept ca ea?

Lawson s-a uitat de la Watkins la Staniszak înainte de a coborî privirea.

— Nu, a mormăit.

— Nici nu credeam. Misiunea noastră nu s-a schimbat. Trebuie să o ducem pe Doc într-un loc sigur ca să putem afla ce mama dracu' se-ntâmplă.

Doc Staniszak a arătat spre epava lui C-17.

— Fir-ar al dracului, şi se întoarse spre Watkins. Tu ai făcut asta?

Watkins s-a aplecat peste volan şi a confirmat dând din cap. Apoi şi-a luat arma, ţinând ochii pe Lawson. Chiar dacă intenţiile lui erau nobile, realitatea era că afurisitul tocmai încercase să-l împuşte.

— Ce-ai găsit? a întrebat Chen.

— A omorât singur un *tehnofil*.

Chen s-a întors spre Lawson :

— Iar tu voiai să-l ucizi, pămpălăule.

---

[12] Grunt – uzual este una dintre poreclele„oficiale" ale celor din US Marine Corps; aici descrie soldatul tipic.

Lawson a început să alerge bombănind spre lizieră. Apoi se întoarse ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar a renunţat.

— Ce-i cu el, a întrebat Watkins.

— Eh, ştiu eu, poate că are legătură cu faptul că acum câteva zile a trebuit să-şi împuşte prietenul în cap. Lawson nu a fost niciodată prea sociabil. Dar când ai de-a face cu nişte viermi extratereştri care pun stăpânire pe creierele oamenilor, îi poţi trece cu vederea asprimea.

Watkins a dus mâna la coaste.

— Toţi am avut parte de câte o porţie de rahat. Dar nu ne dă dreptul să ne purtăm aşa. Credeam că e antrenat pentru situaţiile de stres maxim!

— Este, a răspuns Chen, pe un ton dur. Majoritatea dintre noi, cei din *Spec Ops*, nu au parte de prea multe zile libere. Primim ordine şi plecăm. Fără să punem întrebări. efectiv trăim pentru asta.

— Îmi pare rău, se scuză Watkins.

Înţelegea viaţa de soldat. A văzut cum un prieten a trebuit să mai rămână încorporat încă şase luni după evenimentele de le 9 septembrie, deşi i se terminase stagiul. *Mărimile* au spus că trecerile în rezervă sunt stopate. Watkins a spus că e un căcat.

O împuşcătură a răsunat din direcţia în care plecase Lawson.

— Rămâi aici cu Doc şi fiţi gata de plecare. Mă întorc în două minute.

Chen nu a mai aşteptat răspunsul şi a rupt-o la fugă spre lizieră.

Watkins i-a dat cheile lui Staniszak.

— Porneşte *Humvee*-ul. Mă duc să le asigur retragerea.

— Să nu faci vreo prostie.

Watkins a zâmbit strâmb şi a ieşit prin ruptura fuselajului. S-a concentrat asupra lizierei, cu degetul pe trăgaci. Din interiorul avionului auzi demarajul motorului de pe *Humvee*. Staniszak scoase vehiculul prin rampa deja deschisă a compartimentului cargo şi a rămas în aşteptare.

Aşa cum spusese, Chen a revenit dinspre lizieră după două minute, urmat de Lawson şi un soldat Delta Force rănit.

— Urcaţi în *Humvee*, a răcnit Chen, sărind peste un trunchi căzut la pământ – se mişca cu repeziciune. Avem companie.

Când cei trei s-au apropiat de epavă, un şuierat de static a străbătut amurgul montan. Un cor de *scârţâituri* păru să răspundă apelului.

Chen s-a oprit prin alunecare când a ajuns lângă Watkins. Ridică arma şi trase în direcţia lizierei. Watkins a rămas cu gura căscată când trei *ţipători* au ieşit la vedere. Imediat în spatele lor erau o jumătate de duzină de *armuri* înarmaţi cu carabine, urmaţi de doi *tehnofili*.

Lawson a ridicat arma şi a deschis foc, asigurând acoperire pentru rănitul *Delta Force* care alerga şchiopătând, cu sângele curgând dintr-o coapsă.

Unul dintre *tehnofili* a emis un sunet de static şi toţi ca unul, cele şase *armuri* au deschis focul. Lawson a încasat un glonţ în umăr, dar nu a căzut la pământ. Soldatul *Delta Force* nu a fost la fel de norocos. Primul glonţ i-a trecut prin abdomen, iar al doilea i-a perforat coapsa sănătoasă, trântindu-l la pământ. Chen a tras asupra *ţipătorilor*. Un glonţ a trecut prin creierul celui aflat în frunte, un altul l-a ucis pe un al doilea. Al treilea *ţipător* l-a placat pe Lawson, aruncându-l peste un buştean.

Watkins a tras în linia de *armuri*. Gloanţele au lovit metalul ricoşând aiurea. Totuşi a avut norocul să lovească unul în piept şi să-l doboare. Şi pentru că nu mai avea nici un încărcător plin şi-a aruncat arma şi a alergat către soldatul *Delta Force* rănit.

Unul dintre *tehnofili* şi-a deschis gura. S-a văzut o strălucire albastră-electric, izvorând din gât. Un sunet profund îi ieşea din piept. Lui Watkins îi amintea de un motor reactiv accelerat.

— Doboară-l pe bastardul strălucitor, a strigat Chen. Încercă să prăjească *Humvee*-ul.

Watkins şi-a amintit fulgerul albastru care a lovit avionul C-17 chiar înainte de a pierde motoarele. Cu greu putea crede că ceea ce fusese un om era capabil de asemenea performanţă. Cu greu mai putea crede orice de acum înainte.

Strălucirea albastră s-a intensificat în timp ce sunetul emis de *tehnofil* s-a amplificat rapid.

Chen striga dar Watkins nu auzea ce spunea. Tipul *Delta Force* cărat în spate trăgea în grămada de ciudaţi controlaţi de viermi. Un glonţ a trecut prin gambă, făcându-l să cadă într-un genunchi. Strălucirea albastră a dispărut brusc.

Armurile au ripostat cu foc automat.

Cu mişcări scurte, ca de dans, Watkins încerca să evite bulgării de pământ spulberaţi de rafalele de gloanţe. Cineva a strigat că se pregătesc să reîncarce. O *armură* a căzut, din gât ţâşnindu-i sânge. Lawson alerga către *Humvee*. Watkins s-a aplecat peste soldatul *Delta Force* rănit.

— E timpul să o luăm din loc.

Nici un răspuns. I-a verificat pulsul, dar… nimic.

Lawson, acum şchiopătând, s-a apropiat, fără armă. Watkins s-a grăbit să-l ajute, susţinându-l cu o mână în jurul mijlocului. Chen continua să tragă.

— Ultimul încărcător, a anunţat, introducându-l în locaşul armei.

Armurile şi-au aruncat armele, dar în loc să alerge, au păşit repede către supravieţuitori şi au început să introducă bucăţi de metal în carnea lor. Poate că tot acel metal îi împiedica să alerge.

— Mişcaţi-vă curu'! a răcnit Chen.

Un glonţ a lovit un cap. Viermii s-au zvârcolit sub scalpul respectivului până ce au scăpat din craniu. Chen a trecut în spatele unui copac doborât, făcând tot posibilul ca să le acopere retragerea.

Staniszak a apăsat pe claxon.

Strângând din dinţi, Watkins continua să-l care pe Lawson, ignorând durerea din coaste, arzătoare precum lava. Al dracului să fie dacă va muri în pustietate, cu creierul papa pentru viermi!

Chen a venit în ajutor şi împreună l-a tras pe Lawson în *Humvee*. *Tehnofilul* nerănit a adresat câteva sunete de static către *armuri* care, imediat, s-au retras. Au alergat în ajutorul *tehnofilului* rănit, doi dintre ei cărându-l către avionul doborât.

Pe când Staniszak strecura maşina printre copaci, noaptea s-a lăsat peste Munţii Adirondacks ca un capac de coşciug. Watkins s-a lăsat pe spate şi, o clipă, a închis ochii.

Lawson l-a bătut pe umăr.

— Mulţam pentru ajutor.

— Toţi sau nici unul, îţi aduci aminte?

Lawson a dat din cap, schiţând un zâmbet. Hm, la urma urmei, poate că nu e un tip prea rău.

Staniszak a călcat frâna, evitând doi *ţipători* cu veste de vânătoare fluorescente-oranj, după care a băgat *Humvee* în *marche-arrière*.

— Dă peste nemernici, spuse Chen.

— Imediat.

Staniszak a băgat în viteză şi a intrat în *ciudaţi*. Unul a fost luat pe capota motorului şi s-a izbit în parbrizul deja crăpat, care a cedat de tot. Humvee s-a săltat când a trecut peste al doilea *ţipător*.

Chen l-a împins puternic, luptându-se să-l împingă în afară. Staniszak a călcat din nou frâna. În acelaşi timp, Chen l-a împins peste capotă, iar Staniszak a accelerat. *Ţipătorul* a căzut într-o parte şi a dispărut în noapte.

— Stai!

Un soldat fără cască, în uniforma standard de camuflaj şi dând din mâini, a ieşit precum un liliac din iad dintre copaci. Alerga uitându-se peste umăr.

— Mă urmăresc nişte *creaturi*!

Watkins a deschis portiera şi soldatul a sărit înăuntru. Era Haley. Staniszak a călcat acceleraţia şi Humvee s-a năpustit înainte când vreo duzină de ochi albaştri-electric au apărut la vedere.

— Mă bucur că ai scăpat! spuse Watkins.

— Şi eu. Mulţumesc că aţi oprit.

Şi-a tras sufletul un moment, punându-şi arma între picioare cu ţeava în sus.

— Vă rămân dator.

Îşi continuau drumul, în timp ce ţipetele şi şuierăturile celor infectaţi rămâneau în urmă. Watkins a observat feţele preocupate ale celor din *Humvee*. Se întrebă dacă a mai observat cineva că ultimii *ciudaţi* erau civili. Paraziţii se răspândiseră deja şi în rândurile populaţiei civile.

În final, urmând indicatoarele, au ajuns la baza navală. Poarta principală părea abandonată. I-a întâmpinat doar un soldat decapitat. În depărtare a răsunat o explozie puternică. Watkins s-a lăsat să cadă în scaun, simţindu-se dezumflat.

— Din lac în puţ, s-a plâns Chen.

Haley i-a dat un încărcător plin şi amândoi şi-au pregătit armele.

Lawson şi-a strâns umărul rănit.

— Trebuie să mergem mai departe. Baza e pierdută.

— Nu plecăm nicăieri fără să realimentăm mai întâi, arătă Staniszak către indicatorul de combustibil.

— Deci avem ceva treabă de făcut, spuse Chen deschizând portiera.

Trecu peste santinela moartă şi deschise poarta. Dar *Humvee* nu a mai pornit.

— Se pare că trebuie să mergem pe jos, spuse Staniszak, cu faţa palidă.

Pentru prima dată părea a fi cu adevărat înfricoşată.

Watkins, coborât şi el din *Humvee*, a întrebat cu urechea ciulită către ţipetele îndepărtate:

— Şi acum ce facem?

— Supravieţuim! a spus Chen rânjind.

Sfarsit